

תת"ע 7800/12/20 - מוחמד ראפע נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 7800-12-20 מדינת ישראל נ' ראפע
תיק חיצוני: 11152001704

בפני	כבוד השופט אור לרנר
הנאשם	מוחמד ראפע
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר ביום 25.10.21 (להלן: "פסק הדין").

הנאשם, באמצעות בא כוחו, טוען כי לא זומן לדיון. עוד נטען כי ככל שפסק הדין יוותר על כנו, ייגרם לנאשם עיוות דין.

המשיבה, בתגובתה, התנגדה לבקשה. נטען, כי הבקשה הוגשה בחלוף 30 הימים הנקובים בדין ובשל כך, דינה להידחות.

דין והכרעה:

דין הבקשה להידחות.

העובדות הצריכות לעניין:

מועד ההקראה המקורי - 01.02.21.

מועד ההקראה הנדחה ומועד מתן פסק הדין - 25.10.21.

מועד קבלת פסק הדין ע"י הנאשם - 08.11.21 (עפ"י אישור המסירה הקיים בתיק).

מועד שליחת המכתב מהמרכז לגביית קנסות - 17.02.22.

מועד שליחת המכתב מרשות הרישוי - 10.05.22.

מועד הגשת הבקשה דנן - 09.06.22.

הדין בעניינו של הנאשם נקבע ליום 01.02.2021, אך נדחה עקב מצב מגיפת הקורונה באותה עת.

עפ"י אישור המסירה הסרוק בתיק בית המשפט, ביום 10.02.21, נמסר לידי הנאשם הזימון למועד הדין הנדחה והוא חתם עליו.

כמו כן, עפ"י אישור מסירה נוסף הסרוק בתיק בית המשפט, ביום 08.11.21, נמסרה לידי הנאשם הודעה על הקנס (קרי, עותק מפסק הדין), והוא חתם על קבלתה.

יצוין כי הנאשם טען כי הזימון לדין ופסק הדין לא נמסרו לו כלל, אלא שאין בכך ממש, שכן הוא כלל אינו מתייחס לאישורי המסירה הנ"ל. טענת הנאשם כי ייתכן והזימון ופסק הדין נמסרו לפלוני, לו שם ושם משפחה זהים לאלו של הנאשם, נטענה בעלמא ללא כל ביסוס ואינה הולמת את העובדה שאישורי המסירה כוללי פאת מספר תעודת הזהות של המנאשם וכן מספר תיבת דואר.

בנוסף, כפי העולה מהבקשה, הנאשם קיבל לידיו את דרישת החוב מהמרכז לגביית קנסות (שהונפקה כאמור ביום 17.02.22 ולפיכך ניתן להניח כי התקבלה זמן סביר לאחר מכן), ואת הדרישה מטעם משרד הרישוי להפקיד את רישיון הנהיגה שלו שהונפקה ביום 10.05.22.

גם אם אקבל את טענת הנאשם כי ידע לראשונה על פסק הדין עת קיבל את דרישת החוב (ואיני מקבל טענתו זו, כאמור לעיל), הרי שעדיין השתתה בהגשת הבקשה דנן והגישה יותר מ-30 ימים לאחר שנודע לו על פסק הדין ובניגוד להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982.

מעבר לאמור, ההלכה הנוהגת היא כי כפירה כללית בביצוע העבירה אינה עילה לביטול פסק דין (בעניין זה אפנה לרע"פ 2575/17 **גייאר נ' מדינת ישראל** (6.9.2017)). כמו כן, טענות לעניין קשיים בחלוקת הדואר, שלא נתמכות בחומר העשוי לאשש אותן וגם הטענה לגבי הפגיעה בפרנסה, אינן מובילות למסקנה כי המדובר בעיוות דין, ודין להידחות (ר' ע"פ 6859/07 **אלפונסו נ' מדינת ישראל** (18.9.2007)).

יש להדגיש כי הגשת הבקשה לאחר קבלת הודעה על אמצעי התיקון מרמזת כי רצונו של הנאשם "להתחמק" מביצוע אמצעי תיקון שהוטל עליו ע"י משרד הרישוי, ואינה מובילה למסקנה כי נגרם לו עיוות דין (ר' לעפ"ת 5570-10-18 **בועז פרי נ' מדינת ישראל** (06.11.18)).

לנוכח כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ז' אב תשפ"ב, 04 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.